

Vesterbro, 27-9-2017

Kære Anders Holm Rasmussen, SAXO <[her med tilføjelser](#)>

For en ordens skyld skal jeg gøre opmærksom på, at jeg har gjort et notat (der går til rektor) om følgende hændelse:

Jan Heckmann Nielsen, Teknisk Administrativ medarbejder på Søndre Campus, Københavns Universitet (14-9-2017, kl. 12:30, KU2-eskorte, roligt og ordentligt - på min foranledning - under kort gensidig samtale om begrebet "persona non grata". Jan Heckmann Nielsen er min højde (181 cm.), han er kompakt af fysik, styrketrænet, let overvægtig, skaldet og stillede sig noget i positur (en facon blandt en bestemt type ikke-intellektuelle mænd, gerne dørmænd og lignende), da jeg i pausen blev afhentet fra et undervisningslokale på KU2. Stillet overfor min person (gråhåret forskerkvinde i 50'erne, altid i jakke), kan den mandlige posituriscenesættelse synes unødvendig og forekomme let latterlig. Han bad mig følge med. Jeg bad om diskretion (diskretion er en æressag). "Det her gør vi roligt og værdigt; det beder jeg om" sagde jeg. Han sagde: "Du ved, hvad det drejer sig om?" "Ja, det ved jeg", svarede jeg. Han ledsagede mig til den fjerneste KU2-udgang, hvilket gav under hundrede meters samtale.

Vi fik en kort samtale, hvor jeg pointerede, at jeg er bevidst, at jeg er persona non grata hos KU-bureaukratiet på Det Humanistiske Fakultetssekretariat, men på intet tidspunkt har gjort mig skyldig i noget kriminelt, samt at jeg egentlig ikke rigtig forstår sagen. "Hvordan fandt du mig?" spurgte jeg Jan Heckmann. Han svarede ikke, men sagde: "Jeg vil ikke blandes ind i noget. Jeg gør kun, hvad jeg har fået besked på. Du er blevet set. 'De' ringede og bad mig følge dig til dørs. Jeg vil ikke blandes ind i noget. Det var noget med noget for meget længe siden,

andet ved jeg ikke". "Jeg er ikke kriminel" sagde jeg. "Det ved jeg godt" svarede han. "Det er jeg glad for, at du ved" sagde jeg. "Det er vigtigt for mig, at du ved, at jeg ikke er kriminel. Du gør dit arbejde, hvad du har fået besked på, det ved jeg også godt".

(Jeg er skyldig i en 1994-cykelventil-sag, samt 1999-vrede e-mailsag til min fhv. samlever. Det er jeg ked af. Jeg var under pres grundet KU "Sten Ebbesen-sagen 1994-1999", rejst i 1994 af professor Sten Ebbesen, men spørgsmålet er, hvorvidt straffen er udstået i dag? KU- Humaniora gjorde intet for at sikre mine eksamener som KU-studerende i 1990'erne og jeg var fortvivlet. Jeg er fhv. top-studerende med international forskningsambition. Professor Sten Ebbesen forhindrede mig arbejdsadgang til fagbibliotek og mikrofilsamling siden 1993. Da vores samliv gik i stykker, trådte professor Sten Ebbesens mindre heldige personlighedstræk i karakter: magten på KU). Jeg ved godt, at professoren har magten på KU ("Jeg har magten til at få dig relegeret fra KU", hvæsende Sten Ebbesen efter mig på KU i 1994), men har han også retten? Professor Sten Ebbesen fik mig relegeret fra KU *in perpetuo* i 1999. Hvorfor lader Det Humanistiske Fakultetssekretariat, mig ikke studere og forske i fred, hverken i 1990'erne, men heller ikke i 2010'erne? Egentlig handler sagen om sorg, langvarig sorg, som jeg også skrev til sekretariatschef Kirsten Stenbjerre i 1999. Kirsten Stenbjerre forstod det givet ikke: min kærlighed til studier og forskning; og engang til Sten Ebbesen, altså mennesket bagved, sider af hans personlighed.

Forløbet den 14-9-2017 var pænt og ordentligt (jeg bad Jan Heckmann derom samt navnet). Jeg bemærkede overfor Jan Heckmann, at jeg ville gøre et notat. Det forekom mig, at det var let ubehageligt for Jan Heckmann Nielsen at bortvise mig, som for mig at blive bortvist fra KU2. Vi skiltes i pæn, rolig og ordentlig fordragelighed. Han sagde: "Kom godt hjem". Han gav et venligt håndtryk; det var pænt af ham. Jeg svarede: "Tak!".

Jeg gik derefter over på Fakultetsbiblioteket, hvor jeg havde et møde med professor dr.phil. Poul Villaume, SAXO, historie. Mødet varede en time, kl. 14:00-15:00. Jeg fortalte ham, at jeg var noget rystet og hvorfor, at jeg netop var

blevet bortvist fra KU2's forhal. Poul Villaume havde sat mig i stævne på sit kontor på KU2, men jeg bad ham om at møde mig på Fakultetsbiblioteket. Emnet var vejledning til en politisk biografi om Harald Scavenius, en dansk diplomat og fætter til Erik Scavenius. Mødet fandt sted på Fakultetsbiblioteket.

Da mødet var slut kl. 15:00 og Poul Villaume gået med min publicerede Harald Scavenius-artikel (2015) i hånden, brød jeg totalt sammen og græd som en pisket. Jeg er blevet offentlig ydmyget gennem 25 år – siden 1991 - på Det Humanistiske Fakultet, men ikke af de KU-forskere, jeg samarbejder venskabeligt med, men af KU-bureaukratiet, der ikke kender mig, men adlyder ordrer og tror på rygter. (Hvorfor? Fordi professor Sten Ebbesen, f. 1946, kørte en beruset undergraduate katolsk KU-studerende, f. 1967, til sin egen privatadresse – ved midnat og uden samtykke - efter julefrokosten på Institut for Græsk og Latinsk Middelalderfilologi midt i december 1989. Fuldbyrdet 1989. Den handling kom til bestemme mit liv: mit privatliv, min identitet, mine KU-studier, mine eksamener og videnskabelige forsvar, min karriere, mit KU-netværk og mit liv - hver eneste dag efter - også internationalt.) Samtlige sagsakter er offentligt og umiddelbart tilgængelige.

KU-Humaniora har indtil videre involveret over 100 navngivne - flest mig ubekendte - personer i sagen, og dermed agter KU-Humaniora at vedblive. Jeg har aldrig forstået den KU-sag, da mit ærinde var at studere og arbejde i fred siden 1993. Jeg var ulykkelig i 1990'erne med Sten Ebbesen, kontorfuldmægtig H/K Hannah Krogh Hansen (Sten Ebbesens personlige sekretær), der sad i Akademisk Råd samt Fakultetsrådet med dekanen John Kuhlmann Madsen og sekretariatschefen Kirsten Stenbjerre – hele det bureaukratiske KU-magtapparat imod mig, og samtidigt sled jeg med den indre konflikt, at jeg elskede Sten Ebbesen, som forførte mig - uden samtykke - i 1989. Vi var forlovede og samlevende i 1991. Mine eksamener blev spærrede med kandidaten i 1994. Det endte med depression. Jeg vil gerne studere og forsvare videnskabeligt ved universitetet, hvor jeg i dag har mit intellektuelle og sociale netværk. Da Jan Heckmann eskorterede mig til dørs på KU2, passerede 25 år af mit liv revy.

I dag har vi 2017.

Jeg er fuldt ud bevidst, at Allan Borup måtte videregive de tre e-mail fra min person, naturligvis. Heri har jeg gjort mig skyldig i politisk manipulation. Hvorfor må jeg ikke skabe mig en fremtid gennem "legale" studier, uddannelse og forskning? Jeg kom til KU som 1985-student for at studere, aflægge eksamen og videnskabelige forsvar. Det gør jeg også i dag. I 2017 blev jeg indskrevet som student ved SAXO, historie og seks uger senere annulleret. Jeg formoder, at du sender denne mail til fakultetet. Til tusindaktssagen og det enorme bureaukrati på KU, men egentlig handler den om en cykelventil (1994).

Bernadette Preben-Hansen